

MARNÉ PROSBY MRTVÝCH

Nebe je pohádka pro děti,
ale peklo existuje.

ROXANN HILL

Roxann Hill

MARNÉ PROSBY MRTVÝCH

Copyright © 2015 by Roxann Hill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kohlíčková, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2664-6 (pdf)

Roxann Hill

MARNÉ PROSBY MRTVÝCH

VENDETA

Volal jsem ďábla a on přišel (...)
A když jsem si důkladně prohlédl jeho obličej,
poznal jsem v něm starého známého.

Heinrich Heine (1797–1856) – *Volal jsem ďábla*

Předmluva

Milé čtenářky, milí čtenáři,
romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou uzavřené příběhy a můžete je bez problémů číst i nezávisle na sobě. Ovšem postavy se v průběhu kriminálních případů vyvíjejí, proto se nabízí začít od prvního svazku.

Pro ty, kteří předchozí díly nečetli, jsem připravila stručný přehled postav. Toto shrnutí najdete na konci knihy.

Přeji vám napínavé hodiny strávené s Annou a Pavlem.

Vaše
Roxann Hill

Prolog

Nic se jí nezdálo. Ale spala vůbec?

Zamrkala a otevřela oči. Okolo ní všude neproniknutelná tma. Bezděčně chtěla zvednout hlavu. Čelem narazila do něčeho pevného.

„Au,” zasténala a snažila se sáhnout si na bolavé místo, ale ruce ji nechtěly poslouchat. Byly spoutány.

Zase zamrkala, aby se rozkoukala.

Tma.

Pohnula se – nejprve opatrně, potom trhavě a prudce. Stále přitom narážela na překážky. Byla vměstnaná do nějaké úzké, neohebné roury.

Povedlo se jí uvolnit jednu ruku. Sáhla nahoru, dvacet, možná třicet centimetrů. Zase překážka. Přejela přes ni rukou.

Dřevo.

Ne, prkno.

Ne, více prken vedle sebe.

Vyklonila se do strany, jak nejvíc to jen šlo. Uvolnila si i druhou ruku. I tou sahala na dřevo, které ji obklopovalo, ... které ji...

... které ji...

... uvěznilo! Ta myšlenka jí projela hlavou jako blesk.

Sevřela ruce do pěstí a začala jimi poklepávat – nahoru, doleva a doprava. Všude stejné. Všude ta samá prkna.

Přestala. A pak pochopila: Nachází se v nějaké bedně. V nějaké dlouhé, úzké bedně, která se směrem dolů zužuje. Byla tam uvězněná, nikdo neuslyší její křik, nikdo jí nepřispěchá na pomoc.

Další poznání ji zasáhlo jak rána kladivem. Žádná bedna. Rakev. Její rakev. Byla odsouzena v ní zemřít. Dojde jí vzduch, pokud neumře žízni nebo hladem.

Křičela a ječela tak hlasitě, jak jen mohla. Škrábala do dřeva, aniž cítila, jak se jí lámou nehty, konečky prstů se jí sedřely a ona rozmazávala svou vlastní krev po víku. Bojovala plná beznaděje, házela sebou sem a tam, zkoušela kopat, tlačila lokty proti víku.

Později ji síla opustila. Její hlas ochraptěl. Nakonec ze sebe nevydala už ani hlásku a padla zpět do původní polohy.

Vše, co slyšela, byl jenom její dech – funění a supění jako u raněného zvířete. A potom utichlo i to.

Rozhodla se myslet na něco jiného. Rozhodla se představovat si slunce, rozpomenout se na jeho světlo a teplo. Rozhodla se vzpomínat na lidi, které znala a milovala.

Marně. Místo toho tahle nekonečná noc.

Nevěděla, jak dlouho tam ležela – zcela vyčerpaná po tom nesmyslném boji. Vylekal ji nějaký zvuk. Zvenku

bylo slyšet hlasité bouchání kladivem. Rány roztřásly celou bednu. Následovalo pronikavé skřípání. Opět rány a znovu skřípání.

Někdo se chtěl dostat do rakve, přiložil páčidlo, uvolnil hřeby a jeden po druhém je vytahoval ven. Byla vysvobozena. Někdo systematicky pracoval na tom, aby ji zachránil. Brzy tahle noční můra skončí. Dostane se z toho.

Nemohla se dočkat. Bouchání pokračovalo. Rány jí duněly v uších, ale nic si z toho nedělala. Místo toho se zároveň smála a vzlykala, plná vděčnosti a úlevy.

Zvuky utichly.

Čekala, až se zvedne víko. Čekala, až se něco stane.

Nic.

Ticho.

Opřela se oběma rukama do dřevěné desky nad svojí hlavou a zatlačila. Nejprve bez úspěchu. Potom, zprvu přes odpor, ale nakonec stále snadněji, se začalo víko posouvat. Energicky zabrala a konečně ho nadzvedla. Sklouzlo na stranu a prásklo o zem.

Všude okolo tma – žádný bod, kterého by se její oči mohly chytit.

Prudce se narovnala. Po její levé straně se objevil záblesk světla. Bylo čím dál jasnější. Začaly se objevovat nějaké obrysy.

Kousek od sebe teď uviděla postavu. Muž v tmavém oblečení.

Pohled jí utkvěl na jeho hlavě. Obličej splýval s tmou. Ale zdálo se, jako by mu z čela něco vyrůstalo. Po stranách se směrem vzhůru tyčily...

Rohy.

Obraz tohoto stvoření vídávala často. Bylo jí známé. Znala ho od svého raného dětství. Nebyl to člověk, kdo

tam před ní stál a nyní se pomalu a sebejistě pohyboval směrem k ní. Byla to kreatura, jež lidem, kteří ji potkali, přinášela utrpení, zoufalství a smrt.

Ne, to nemůže být pravda! To není možné!

Zase křičela. Ochraptlejším hlasem. S vědomím, že ji ani tentokrát nikdo neuslyší a že její utrpení teď teprve začalo.

1.

Cesta pokrytá bílým štěrkem. Kolem mě zeleň. Nejdřív louky, pak keře a listnaté stromy, avšak touto dobou ještě holé. I přes slunečné počasí, které v posledních dnech přetrvávalo, nebylo na větvích vidět víc než nesmělé pupeny.

Dostala jsem se k lesu. Vysoké tmavé jedle bránily ve výhledu. Žádný hluk aut, žádní lidé, jen já a cesta táhnoucí se do dálky.

Štěrk přešel v udusanou hlínu protkanou kořeny. Mé nohy tlumeně dopadaly na zem. Zatím se běželo snadno.

Nyní vedla cesta neustále do kopce. Je velký rozdíl, jestli člověk běží po rovině, nebo musí stoupat. A tohle stoupání stálo za to. Mé kroky se zkrátily, bolely mě plíce, dýchala jsem zhluboka a přerývaně.

Chvilí trvalo, než jsem si na zvýšenou námahu zvykla. Nutila jsem se přidat do kroku. Nejdřív se začalo bouřit

moje tělo, bránilo se zátěži, ale nedopřála jsem si přestávku a hnala se dál.

Přede mnou se objevila zatáčka, pak ještě jedna. Dorazila jsem na náhorní rovinu. Výhled odtud nebyl nijak úžasný, ale přece jen zajímavý. Malé kopečky, hustě zarostlé tmavě zelenými, někdy až téměř černými lesy, splývaly dohromady. Mezi nimi vesnice tisknoucí se ke stráním, jednotlivé usedlosti rozeseté po krajině. Z této vzdálenosti jsem neviděla žádnou silnici. Příroda se rozprostírala všude přede mnou, kam jen oko dohlédlo.

Vlevo ode mě na kraji cesty jsem objevila asi dva metry vysoký hranatý sloup. Běžela jsem k němu. Sloup byl vyroben z pískovce a soudě dle jeho stavu byl už určitě velmi starý. Zastavila jsem, abych si ho prohlédla zblízka.

Před staletími si dal nějaký kameník spoustu práce a vytesal do povrchu nespočet ozdob. Kvůli povětrnostním vlivům se časem skoro ztratily.

Už jsem chtěla běžet dál, ale jedno vyobrazení upoutalo mou pozornost. Prohlédla jsem si ho podrobněji. Podobalo se lidské hlavě. Déšť z pískovce smyl ostré linie. To, co z obličeje zbylo, připomínalo zlý škleb. Dojem umocňovaly dvě rýhy, které začínaly na obou stranách čela a pokračovaly v lehkém oblouku nahoru, až se ztratily v kameni. Vypadaly skoro jako rohy, takže se mi zdálo, jako bych měla před sebou hlavu dábla.

Někde zakřičel jakýsi pták a rozptýlil mou pozornost. Vzhledla jsem vzhůru a hledala ho v okolních keřích, ale nenašla. Chvilí jsem ho poslouchala a přemýšlela, o jaký druh se jedná. Uvědomila jsem si, že o ptácích vůbec nic nevím. Podle vzhledu rozeznám tak akorát kosa od vrabce – víc nic. Ale píseň, kterou tenhle opeřenec trylkoval, zněla opravdu krásně.

Pomalou mi začínalo být chladno. Znovu jsem se rozběhla a nechala záchytný bod vyvýšeniny za sebou. Pěšina mě vedla pomalu zpět dolů.

Donesl se ke mně nový zvuk. Zurčení vody. Vzápětí už jsem běžela podél řeky. Malé peřeje, rákosí na břehu, dokonce pár kachen. Hotová idyla.

Kousek před sebou jsem zahlédla traktor. Stál vedle jakési mříže. Napříč řekou byly totiž česle, aby zachytávaly větve a další věci. Nejdříve jsem nikoho neviděla, ale pak jsem si všimla, že vedle traktoru klečí na zemi nějaký muž. Držel se za břicho, hlavu měl ode mne odvrácenu.

Všiml si mě, až když už jsem stála několik kroků za ním. Otočil se ke mně. Starší muž, asi těsně před šedesátkou, v modrých kalhotách s laclem. Jeho obličej byl bledý a v očích měl vyděšený výraz.

„Všechno v pořádku?“ zeptala jsem se.

Muž se na mě zaskočeně podíval, přejel si rukou přes ústa a poté ji otřel o stehno. Bylo mi jasné, proč to udělal. Před ním se rozprostírala kaluž žlutobílé tekutiny obsahující pevné kousky. Zrovna zvracel.

„Všechno v pořádku?“ zopakovala jsem. „Je vám špatně?“

Muž nejdříve opět neodpověděl. Potom řekl: „Chtěl jsem vyčistit tu mříž.“

Od běhu jsem měla zrychlený dech. Dala jsem si ruce v bok. „Vy jste čistil mříž?“

„Ano. A pak...“ Ukázal směrem k česlím, ale tak, aby tam nemusel otočit hlavu.

„Co je s tou mříží?“

„Něco jsem našel. Já... nejdřív jsem myslel, že je to keř. Udělalo se tam velké klubko, tak jsem tahal ty větve ven. A... je to nějaká žena.“

„Žena?“ V tom momentě jsem zapomněla na přírodu, která nás obklopovala. Naplnila mě zlá předtucha.

„Co jste říkal?“ opakovala jsem. „Žena?“

„Ano. Musela spadnout do řeky někde nahoře a utopila se. A tady,“ tentokrát otočil hlavu k mříži, avšak nepohlédl tam, „tady zůstala viset.“

„Zkoušel jste tu ženu vytáhnout?“

„Ne, já nemůžu. A už tam znovu nepůjdu.“

Důkladně jsem si ho změřila pohledem a on, jako by chtěl svá slova podtrhnout, začal opět dávit.

„V pořádku,“ řekla jsem. Sáhla jsem do kapsy své běžecské bundy a podala mu svůj telefon. „Víte, jak to funguje? Vytočte tísňovou linku. Nahlaste svou polohu a řekněte, aby okamžitě přijela záchranka.“

„Proč záchranka? Ta žena je stoprocentně mrtvá. A pravděpodobně už dlouho.“

„Někdo ale musí oficiálně stanovit smrt a její příčinu.“

Muž bezmocně pokrčil rameny. „Utopila se... ta žena se utopila.“

„Tak co? Zavoláte tam?“ zeptala jsem se a zamávala mu před obličejem svým telefonem.

Muž přikývl a telefon si vzal.

Nečekala jsem na to, co udělá, a šla jsem dolů k řece. Nezdálo se, že by voda byla moc hluboká. Tak šedesát, maximálně sedmdesát centimetrů. Hned jsem uviděla naplavené dřevo, které se nashromáždilo na česlích.

Rozvázala jsem si boty, dala je na stranu, pak jsem si svlékla ponožky a vyhrnula si kalhoty tak vysoko, jak to jen šlo. Vstoupila jsem do řeky. Byl začátek března. I přes sluníčko byla voda ledová. Řezala mě do nohou jako břitva. Musela jsem se nutit jít dál. Krůček po krůčku jsem se blížila k mříži.

Chytla jsem pár větví, odtáhla je stranou a byla tam. Žena. Mladá. Asi dvacet let. Vyplavená jako kus dřeva. Obličej jsem neviděla, její tělo bylo proudem bizarně pokroucené. Modré džíny, nepromokavá bunda, na nohou nízké kozačky.

Opatrně jsem natáhla ruku a dotkla se jí. Žádný život, žádná reakce. Už dávno si ji smrt vzala k sobě.

Bez dalšího váhání jsem ji popadla za bundu a přitáhla k sobě. Větve ji nechtěly pustit. Chvilí jsem s proudem a vzpurnými větvemi zápasila. Potom se tělo uvolnilo. Pozpátku jsem šla ke břehu a táhla ho s sebou.

Nebe nade mnou bylo modré. Velké bílé mraky na něm visely, němé a nehybné. Paprsky zimního slunce je osvětlovaly a nechávaly efektně zářit jejich obrysy.

Došla jsem až ke břehu. Voda už mi nepomáhala mrtvolu nadnášet. Najednou se zdála hrozně těžká. Skoro jsem ji ani nezvládla vytáhnout ven.

Sotva patnáct kroků ode mě stál traktor. Sedlák už se mezitím zvedl a mluvil do mého telefonu. Každopádně jsem nerozuměla, co říká. Narovнала jsem se a odhrnula si vlasy z čela. Donutila jsem se podívat dolů.

Žena ležela na břiše. Aniž jsem věděla, co přesně dělám, chytila jsem ji a přetočila na záda. Její oči byly vybledlé, zorničky už skoro nebyly vidět. A rozhodně se neutopila. Na krku jí zela velká rána.

Podívala jsem se na její ruce, které byly dosud schované. Měla je zvláštním způsobem spoutané, vnitřní stranou k sobě – jako by prosila, jako by se modlila za vysvobození.

Prsty měla celé od krve, špičky prstů odřené a nehty ulámané.

Tělo, které přede mnou leželo, už nebylo člověkem. Už nebylo ženou. Už nebylo milovanou dcerou matky,

nebylo veselou kamarádkou od vedle. Už jen mrtvé maso, pár kostí obalených zašpiněným promáčeným oblečením.

Sklonila jsem se k ní a zavřela jí víčka. Doba ve vodě způsobila, že tkáň otekla a chvíli trvalo, než se mi podařilo schovat její mléčné bělmo.

Nechala jsem ji klesnout zpět a blíže jsem zkoumala ránu na jejím krku. Žádná nehoda. Řez vedený zleva nahore doprava dolů – pravděpodobně nožem nebo dýkou.

Zvedla jsem se a zaslechla zvuk motoru. Bílá dodávka s velkým červeným křížem na boku jela po cestě, po které jsem před chvílí přiběhla i já.

Záchranka byla na místě.

2.

Jiné město, jiný dům, ten samý, ryze praktický nábytek. Psací stůl – tentokrát jen zběžně uklizený. Skříň na spisy. Za nimi, na lehce rozvrzané kancelářské židli, muž okolo pětapadesáti. Šedé, extrémně na krátko střižené vlasy, pravděpodobně aby vypadal mladší. Brýle. Chytře šedé oči.

„Vy jste nám to u té řeky zamlčela, paní Steinbachová,“ řekl.

Opřela jsem se do opěradla židle a nespouštěla svůj protějšek z očí. „Co jsem zamlčela?“

Zvenku z ulice sem doléhal zvuk silničního provozu. Rovnoměrné, monotónní hučení. Některé věci se nikdy nezmění.

„Zapomněla jste nám říct, že jste bývala naší kolegyní,“ řekl policista.

„A? Má to nějaký význam?“

Policista se na mě pronikavě podíval: „To mi řekněte vy.“

Teď jsem se musela zasmát. „Přivedli jste mě sem a vyslýcháte mě. Považujete mě snad za podezřelou?“

Pokrčil nerozhodně rameny, nahnul se dopředu a pohrával si se svou jmenovkou na stole. *Komisař Marquart*. Poté co posunul jmenovku na místo, se kterým byl spokojen, obrátil se zase na mě. „Vy najdete úplně náhodou mrtvolu a ani záchranářům, ani mým kolegům nesdělíte, že jste bývalá policistka. To je přece přinejmenším zvláštní.“

„Zvláštní, ano. Ale nic víc.“

„Co vlastně děláte na tomhle bohem zapomenutém místě?“

Svraštila jsem čelo. „Já? Sice nevím, co je vám do toho, ale jsem tu na dovolené.“

„Dovolená? Proč zrovna v tomhle ročním období?“

„Prostě se mi to tak hodilo. Jeden můj přítel tady poblíž vlastní dům. A ten mi půjčil. Mohu ho v příštích týdnech využívat.“

„Přítel?“ Marquart si vzal tužku a vyčkávavě se na mě podíval.

„Ne úplně přítel. Přítel je možná špatný výraz. Máme spolu pracovní co do činění. Prelát Ott.“

Marquart si jméno napsal a já jsem doplnila prelátovu služební adresu. I tu si pečlivě zapsal.

„Vyprávějte mi ještě jednou, co jste dnes dělala.“

Vzdychla jsem. „Tak dobře. Po sté. Vstala jsem, hodila jsem na sebe věci na běhání a bohužel snídám, až když se vrátím. Zvolila jsem trasu, kterou jsem si našla v průvodci. Nejdřív jsem běžela přes louky a dál lesem, až k té vyvýšenině. Potom jsem zase vyběhla z lesa a běžela dál

podél řeky. A pak jsem uviděla v dálce stát traktor. Nějaký zemědělec se tam snažil čistit česle na řece.“

Marquart obrátil pár listů a ukázal prstem na jedno slovo. „Ano. Pan Hossner.“

„Když jsem k němu přišla, klečel na zemi a vypadalo to, že si vyzvrací vnitřnosti.“

„A řekl proč?“

„Vyprávěl mi, že u těch česlí něco našel. Ženu, mrtvolu nějaké ženy... nebo něco v tom smyslu.“

„A co jste udělala vy?“

„Podala jsem mu svůj telefon a pověřila ho, aby zavolal záchranku. Během toho jsem šla do vody podívat se zblízka.“

„To jste vůbec neváhala?“

Zakroutila jsem hlavou. „Ne. Byla tu pořád možnost, že oběť ještě žije. Nechtěla jsem ztrácet čas.“

„Že by oběť ještě žila?“

„Ano. Samozřejmě. Osoby, které se utopí, nezemřou ihned. To přece víte. A já jsem si myslela, že čím dříve budu jednat, tím lépe.“

Marquart přikývl, i když neochotně. „To zní rozumně. Takže jste byla v té oblasti úplně náhodou.“

Podívala jsem se mu přímo do očí a vykouzčila na rtech úsměv. „Jak říkáte.“

„Smím se zeptat, paní Steinbachová, jaké povolání nyní vykonáváte?“

„Zajisté.“ Udělala jsem neurčitý pohyb rukou. „Pracuji jako soukromá vyšetřovatelka.“

„Jako soukromá vyšetřovatelka?“ Marquartův hlas zněl vyčítavě.

„Pro jednu církevní nadaci.“

„Mohla byste mi sdělit, co přesně tam děláte?“

„Starám se o záležitosti, které vyžadují diskrétnost.“

Marquart rázně zavřel spis, který před ním ležel. „Myslím, že to by pro dnešek stačilo. Kdyby mě ještě něco napadlo, vím, kde vás najdu.“

„Dobrá,“ odpověděla jsem. „Jak už jsem říkala, jsem tu jen na dovolené.“

3.

Brzdy mého golfu zaskřípaly, když jsem zastavila. Vytáhla jsem klíček ze zapalování a vystoupila. Přímo vedle mě u vjezdu stál běžový mercedes. Espézetka mi nic neříkala.

„Dobrý den, paní Steinbachová,“ ozvalo se. V sousední zahradě hrabala starší žena už tak dost upravený trávník. Nemám tušení, proč to dělala, ale byla tím dost zaujatá.

„Dobrý den, paní Hagedornová,“ řekla jsem. „Vy jste zase tak pilná.“

„To přece musím! Práce se sama neudělá.“

Na to jsem neměla co odpovědět, tak jsem alespoň souhlasně přikývla.

Na její terase seděl v zahradním křesílku asi osmnáctiletý mladík. Ruce měl položené na područkách a vypadal nemocně. Očividně měl asi nějakou chřipku. Pozoroval svou matku při práci. I jeho jsem obdařila přátelským kývnutím na pozdrav a pak jsem se obrátila ke svému

domu. Stavba z pískovce, sedmnácté nebo osmnácté století. Vkusně, ne okázale zrekonstruovaný. Malá dělená okna, dřevěné dveře z masivu, zbavené laku a s láskou zrenovované.

Zastrčila jsem klíč do zámku, odemkla, pověsila bundu v šatně a krátkou chodbou jsem prošla až do obývacího pokoje. Nahrubo ohoblovaná prkna, starožitný nábytek, velká kachlová kamna a sedací souprava ve stylu biedermeieru.

Před jedním z oken stál malý, nenápadný muž v černém obleku. Viděla jsem jen jeho záda, on sám se díval ven a zdálo se, že je uchvácen krajinou.

„Dobrý den, pane Otte,“ pozdravila jsem.

Ani se nepohnul, místo toho hlasitě vydechl a zastrčil ruce do kapes. „Doufám, že jsem vás nepolekal, když jsem sem tak vnikl.“

„Je to váš dům,“ odpověděla jsem prostě. „Můžete přicházet a odcházet, kdy chcete.“

Už od rána jsem na sobě měla věci na běhání. Nic by mi nebylo milejší než si konečně dát sprchu a převléknout se. Ještě na to ale evidentně nebyl ten správný čas. Sedla jsem si na jedno z křesel, dala si nohu přes nohu a čekala.

„*Jardin de mon enfance*,“ řekl Ott do nastalého ticha.

„Mrzí mě to, ale neumím francouzsky,“ zalhala jsem.

Ott zlehka přikývl. „Zahrada mého dětství. Tady jsem vyrostl, víte?“

„Ne, to jsem nevěděla.“

„Je to můj rodný dům. Bylo nás pět sourozenců. Stále někdo přicházel a odcházel. Bylo tu živo. Moje matka...“ Zvedl ruce v bezmocném gestu. „To si ani neumíte představit. A teď... tohle strašné ticho.“

„Časy se mění.“

„Ano,“ souhlasil se mnou po chvíli. „To se tedy mění. Každopádně ne vždy k lepšímu.“

„Ale musíte uznat, že je tu nádherně. Výhled na ty hory a lesy okolo. Ticho, příroda, žádný hluk. To si člověk musí užívat.“

„To máte pravdu, paní Steinbachová.“

„Celkově vzato, ideální místo na dovolenou.“

„Nebyl jsem tu už léta.“

„Opravdu? Myslela jsem...“

„Minimálně pětadvacet... Ne, je to skoro třicet let.“

„Přesto je to tady ve skvělém stavu.“ Rozhlédla jsem se kolem sebe. „Všechno perfektně opravené.“

„O to jsem se postaral,“ odvětil. „Ale jezdit sem?“ Zakroutil hlavou. Pak se napřímil a otočil ke mně. V šeru mu nebylo vidět do obličeje. Jeho držení těla však působilo napjatě a on sám jako by byl pod nějakým zvláštním tlakem.

„Vy jste dnes ráno našla mrtvolu?“ změnil náhle téma.

Vlastně bych měla být překvapená, ale věděla jsem, že prelát má své zdroje. Nic, co pro něj bylo důležité, mu neuniklo.

„Dole u řeky,“ potvrdila jsem. „Byla jsem si tam zaběhat. Tělo objevil nějaký sedlák. Já jsem ho jen vytáhla ven z vody.“

„Žena?“

„Ano.“

„A ruce?“

„Co by s nimi mělo být?“

„Byly svázané k sobě?“

Tentokrát jsem svůj údiv nedokázala skrýt.

Ott přikývl, jako by mou odpověď očekával. Pomalu šel blíž, posadil se na druhé křeslo naproti mně a otřel si čelo. Ten pohyb působil roztržitě a nepřesvědčivě.

„Musím vám něco povědět,“ začal.

Neodpověděla jsem.

„Nejen že jsem tu vyrostl. Moje první místo kaplana bylo také v této oblasti. Zažádal jsem o to. Moje matka byla tenkrát už stará a já jsem jí chtěl jednoduše být na blízku.“ Odmlčel se a navlhčil si rty. „Byl to krásný čas. Měl jsem svou farnost, měl jsem svou víru, měl jsem vše, co jsem chtěl. Když se ohlédnu zpět, myslím, že jsem nikdy nebyl šťastnější.“

Nepřerušovala jsem ho, jen jsem ho pozorně sledovala.

„Bylo to začátkem osmdesátých let. Pokrok dorazil pozvolna i sem. K tomu se přidal turismus. Všem se dařilo dobře. To si neumíte představit. Byla to opravdu krásná doba.“ Znovu se odmlčel. Pohledem neklidně přelétl přes místnost a vrátil se zpět ke mně. „A potom... potom se začaly ztrácet ženy. Mladé ženy. Nejdříve jedna, potom dvě další. Nejdříve jsme mysleli, že utekly. Že se usadily ve městě, protože už nechtěly dál žít na vesnici. Ale už se neobjevily. Jejich rodiny o nich neměly žádné zprávy. Policie přišla a prohledala celou oblast. Znovu a znovu. Ale žádná stopa. Ani nejmenší náznak.“ Ott se nadechl.

„Najednou se našla první mrtvola. Přijela kriminálka, probíhalo vyšetřování, a potom zmizela čtvrtá a nakonec pátá žena.“ Znovu se odmlčel.

„Někdy později byl odhalen pachatel. Mladý muž, něco málo přes dvacet let. Dovedl místní policii k jedné jeskyni a tam ležely mrtvoly těch ostatních čtyř zmizelých žen. Všechny musely vytrpět něco strašného.“

Nevěděla jsem, jak mám reagovat. Na mysl se mi draly představy toho, co museli vidět kolegové v té jeskyni.

„Po nálezu těch mrtvol byl pachatel přiveden do vesnice,“ pokračoval Ott. „Obyvatelé se dozvěděli, co se stalo. Shromáždili se a hlasy, které vyhrožovaly, že ho zabijí, byly čím dál tím hlasitější. Takže ho dovedli ke mně, protože měli za to, že se obyvatelé neodvážejí jít proti představiteli církve. Měl jsem mu zajistit ochranu, mluvit s ním a hodinu dvě se o něj postarat, než si ho přijede vyzvednout kriminálka z města... Tady v této místnosti jsme seděli. Ten pachatel, policista a já.“

Zkoušela jsem si to představit. Prelát ještě mladý, nevyrovnaný, zato vášnivý a angažovaný. Proti němu nestvůra, monstrum, které svedlo a mučilo mladé ženy, aby je následně mohlo bestiálně zabít. A jeden jediný zaměstnanec městské policie, který pravděpodobně nikdy předtím neměl s žádným vrahem co do činění a nyní měl na to celé dohlédnout.

„Víte, co bylo nejhorší, paní Steinbachová? Znal jsem toho pachatele. Patřil k mé farnosti. Každou neděli navštěvoval kostel, chodil pravidelně ke zpovědi. A nikdy... nikdy,“ zakroutil hlavou.

„To na člověku není vidět, když v něm přebývá démon,“ řekla jsem.

„Démon. To je právě to. Mluvil jsem s ním. A on se celou dobu zapřísahal, že nemá se smrtí těch žen nic společného. Prosil mě, abych mu pomohl. Prosil mě, abych se za něj postavil, abych dokázal, že je nevinný.“

„A kdo jiný měl ty činy spáchat?“

Ott se zarazil. Podíval se do země. „Vyprávěl pohádky. Mluvil o nějakém morovém ďáblu, který si ty ženy odváděl. Nedělal to prý on, ale tahle...,“ Ott hledal správná slova, „mytická postava.“

„Extrapolace,“ odvětila jsem. „Přenesení na fiktivní osobu. Tím se pachatel vyhne převzetí odpovědnosti. Jeho svědomí zůstane čisté. V klinické psychologii je to zcela běžné chování.“

„Přemýšlel jsem o tom podobně. V tu chvíli jsem si byl vědom, že pachatel, jmenoval se Edmund Bruhns, je podivín. Vždy byl velmi tichý, neměl žádné přátele, byl uzavřený do sebe. Měl jsem ho za psychicky nemocného. Nebyl za své činy zodpovědný. Slíbil jsem mu, že se o něj postarám. Slíbil jsem mu, že se ujmu jeho případu a pomůžu najít skutečného vraha... Když přijela kriminálka, aby ho odvezla, doprovodil jsem ho k vozu. Lidé stáli dole u příjezdové cesty, křičeli a běsnili, někteří dokonce házeli po autu kameny. Ale Edmund byl bezpečně odvezen do vyšetřovací vazby.“

Ottův příběh ještě nebyl u konce. Jasně jsem cítila, že ještě něco bude následovat. Tak jsem se opřela a dala mu čas.

„Říkal jsem, že dohromady bylo nalezeno pět mrtvých žen,“ pokračoval konečně dál. „Dva dny poté, co Edmund odvezli, se objevila šestá mrtvola. Tělo bylo hozeno jednoduše do řeky. Zřejmě v naději, že proud mrtvou odnese. Ale kořeny tělo zachytily.“

Prelát si nervózně odkašlal a rukou si otřel obličej. „A k této šesté oběti jsem měl zvláštní vztah. Jednalo se o Katharinu. Katharinu Thielovou... mou sestřenicí. Krátce předtím oslavila devatenácté narozeniny. Byla to veselá mladá žena, plná života, která snila o tom, že se jednoho dne přestěhuje do velkoměsta a stane se architektkou...“ Nemohl dál mluvit, náhle se zvedl, aby udělal pár kroků sem a tam.